

กาวนา ชาวโคกหม้อ 2552: ผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการ
ชี้นำตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรัชดาวิทยา (นครปฐม) ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว) สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว
ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก:
รองศาสตราจารย์นายพร ปรินามารด, ค.ม. 176 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาความพร้อมในการเรียนรู้
ด้วยการชี้นำตนเองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้อยสัมฤทธิ์ระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรัชดาวิทยา (นครปฐม) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 มีคะแนนจากแบบทดสอบ TONI-2 (Test of Nonverbal
Intelligence Second Edition) อยู่ในระดับเหนือเกณฑ์ปกติและสมัครใจเข้าร่วมโปรแกรมพัฒนาความ
พร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเองจำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ
20 คน โดยการสุ่มแบบเข้ากลุ่ม (Randomly assigned) กลุ่มทดลองได้เข้าร่วมโปรแกรมพัฒนาความ
พร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเอง 12 ครั้ง ครั้งละ 60 นาที เป็นเวลา 6 สัปดาห์ เก็บรวบรวมข้อมูล
โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แบบวัดระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการ
ชี้นำตนเอง แบบทดสอบวัดสติปัญญา TONI-2 และแบบสอบถามความคิดเห็นต่อการเข้าร่วมโปรแกรม
พัฒนาความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติทดสอบที (T-test)
กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า 1) มีความแตกต่างของคะแนนความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเอง
ของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง 2) มีความแตกต่างของคะแนนความพร้อมในการเรียนรู้ด้วย
การชี้นำตนเองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง 3) มีความแตกต่างของคะแนน
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง 4) มีความแตกต่างของ
คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง
5) กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อโปรแกรมฯในระดับปานกลางถึงมากที่สุด